"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଉନ୍ନତି କର, ଯେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବେହଦର ପାଠ ପଢିବ, ସେତେ ଅଧିକ ଉନ୍ନତି ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ବେହଦର ପାଠ ପଢୁଛ, ସେଥିରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ କଷ୍ଟକର ବିଷୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ପାଠପଢାରେ ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟକର ବିଷୟ ହେଉଛି ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପକ୍କା କରିବା । ବାବା ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି ସେହି ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ନିଜେ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଦେଖ । ତିଳେ ମାତ୍ର ଆଖି ଧୋକା ନ ଦେଉ । କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କ ନାମ-ରୂପ ପ୍ରତି ବୁଦ୍ଧି ଆକର୍ଷିତ ନ ହେଉ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସାମାନ୍ୟତମ ବିକାରୀ ବା ଛି-ଛି ସଂକଳ୍ପ ନ ଚାଲୁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମେହନତର କାମ । ଏହି ବିଷୟରେ ପାସ୍ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ବାବା ବସି ଅବିନାଶୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଗୋଟିଏ ବିନାଶୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଅବିନାଶୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏତେ ସମୟ ତୁମେ ଲୌକିକରେ ଥିଲ, ଏବେ ଅଲୌକିକରେ ଅଛ । ତୁମ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଅବିନାଶୀ ବାଦଶାହୀ ପାଇଁ ପାଠପଢା ହେଉଛି, ଏହାଠାରୁ କୌଣସି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠ ନାହିଁ । କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ଅବିନାଶୀ ପିତା ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କିଛି କରିବାକୁ ପଡିବ । ବହୁତ ଲୋକେ ଚାକିରୀ କରି ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅଧିକ ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ପାଠ ପଢିଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ହେଉଛି ବିନାଶୀ ଉନ୍ନତି, ଏଠାରେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅବିନାଶୀ ଉନ୍ନତି ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାରିରୀକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ଉଭୟର ଉନ୍ନତି କର । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାସ୍ତବିକ ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତ ସବୁ କିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଯେତେ ବେଶି ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାରରେ ଭରପୂର ହୋଇ ଚାଲିବ ସେତେ ତୁମେ ବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କଥା ଭୁଲିଯିବ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଯିବେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ ନିକଟତର ହେଲେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିବେ । ବିନାଶ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ପାଠ ପଢୁଛ । ହଷ୍ଟେଲରେ ଛାତ୍ରମାନେ ରହି ପଢିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ହଷ୍ଟେଲ ତ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଏହି ହଷ୍ଟେଲରେ ତ କେହି ଏମିତି ଭାବେ ରହି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଚାଲିଆସିଲେ ସେମାନେ ରହିଯାଇଛନ୍ତି, ଏମିତି ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଆତ୍ମା ଆସିଗଲେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ସମସ୍ତେ ଭଲ ପିଲା ହିଁ ଆସିଲେ । ଛୋଟ-ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ନେଇ ଆସିଥିଲ, ତୁମେ ପିଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳୁ ଥିଲ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଚାଲିଗଲେ । ବଗିଚାରେ ଫୁଲ ଏବଂ ପକ୍ଷୀକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ କିପରି ଚିଁ-ଚିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅଟେ । ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ସଭ୍ୟତା ନଥିଲା । ସଭ୍ୟମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଥିଲୁ । କହୁଥିଲୁ ଆମେ ନିର୍ଗୁଣ ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଯେତେ ବଡ ଲୋକ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ, ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ରଚୟିତା ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । ତେବେ ସେମାନେ କେଉଁ କାମର । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାମର ନଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର କମାଲ । ବାବା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ରାଜତ୍ୱ ଆମଠାରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଛଡାଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସାମାନ୍ୟତମ କେହି ବିଘ୍ନ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପୂର୍ବେ କଅଣ ଥିଲୁ ଏବେ ଆମେ କ'ଣ ହେଉଛୁ! ତେଣୁ ଏପରି ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ନିଶ୍ଚିତ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଗ୍ଲାନି, ହଙ୍ଗାମା ଆଦି ହେଉଛି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି, ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଏ ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, ତାକୁ ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପଢିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତାହା ହିଁ ହେବ । ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍— ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛାତ୍ର ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଯେତେ ଭଲ ପଢିବୁ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ । ଇଏ ଆମଠାରୁ ହୁସିଆର, ଆମେ ମଧ୍ୟ ହୁସିଆର ହେବୁ । ବ୍ୟପାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ— ମୁଁ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଉପରକୁ ଯିବି ଅର୍ଥାତ୍ ହୁସିଆର ହେବି । ଅଳ୍ପକାଳ ସୁଖ ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି—ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା, ସାକାରୀ ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଓ ନିରାକାରୀ ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ମିଶି କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ଏବେ ତୁମେ ବେହଦର ପାଠପଢାକୁ ବୁଝିଗଲଣି । ଅନ୍ୟ କେହି ତ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ଭଗବାନ କ'ଣ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ରାଜଯୋଗ । ତୁମେ ରାଜଋଷି ଅଟ । ସେମାନେ ହେଲେ ହଠଯୋଗୀ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଋଷି ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ହଦର । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଘର ଦ୍ୱାର ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ । ଏହା କ'ଣ କିଛି ଭଲ କାମ କରିଛନ୍ତି କି ? ତୁମକୁ ବିକାର ପାଇଁ ହଇରାଣ କରିବାରୁ ତୁମେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିଲ, ସେମାନେ କ'ଣ ହଇରାଣ ହେଲେ ? ତୁମକୁ ମାଡ ଖାଇବାକୁ ପଡିଲା ତେଣୁ ତୁମେ ପଳାଇ ଆସିଲ । ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ପଚାର, କୁମାରୀମାନେ, ସ୍ତ୍ରୀମାନେ

କେତେ ମାଡ ଖାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଚାଲି ଆସିଲେ । ଆରମ୍ଭରୁ କେତେ ଆସିଥିଲେ, ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ମିଳୁଥିଲା ତେଣୁ ଚିଠି ନେଇ ଆସିଲେ ଯେ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ଓମ୍ ରାଧେଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବିକାରକୁ ନେଇ ଝଗଡା, ହଙ୍ଗାମା ଆରମ୍ଭରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ଆସୁରୀ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଲେ ହିଁ ଏହା ବନ୍ଦ ହେବ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ।

ଏବେ ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ନେଉଛ । ଅବନାଶୀ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଦେଉଛନ୍ତି । ବିନାଶୀ ପିତା ବିନାଶୀ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଦେଉଛନ୍ତି । ସଂସାରରେ କେବଳ ନିଜର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଝିଅ ହୁଅ ବା ପୁଅ ହୁଅ, ଉଭୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ହକଦାର ଅଟ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ଭେଦ ରହିଥାଏ, କେବଳ ପୁତ୍ରକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରାଇଥାନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀକୁ ହାଫ୍ ପାର୍ଟନର (ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ) କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭାଗ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁତ୍ରମାନେ ସମ୍ଭାଳିଥାନ୍ତି । ପିତାଙ୍କର ପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହ ଥାଏ । ଏହି ବାବା ତ କାଇଦା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁତ୍ର ଏବଂ କନ୍ୟାର ଭେଦ ରହିନଥାଏ । ତୁମେ କେତେ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପଢୁନାହଁ । ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛ । କନ୍ୟାମାନେ ଲେଖୁଛନ୍ତି— ବାବା ଅମୁକ ନିଜ ରକ୍ତରେ ଲେଖି ଦେଇଥିଲେ । ଏବେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ରକ୍ତରେ ବି ଲେଖୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆପଣ ସ୍ନେହ କରନ୍ତୁ ଅଥବା ଧକ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ କେବେ ଛାଡିବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପାଳନା ନେଇ ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏସବୁ ହେଉଛି ଡ୍ରାମା । କେହି 'ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ପଳାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସୁଛନ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚୟ ରହୁଛି, ଏଭଳି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ କିପରି ଛାଡିବୁ । ଇଏ ତ ପାଠପଢା ଅଟେ । ବାବା ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିରେ ଏତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ନଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ରହିବେ । ଏତେ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ତାର ସମସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବା । ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରୁ ପାର୍ଟ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବା । ଦୁନିଆରେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟାର ନାଟକ ହେଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ବିଶାଳ ନାଟକ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସେହି ପରମଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଏବଂ ଏକ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ରହିବାର ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ନିର୍ବାଣଧାମ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଏହାର କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କେତେ ଜୀବାତ୍ମା ରହିଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ଜୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରୁଛି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା । ରହିବାର ସ୍ଥାନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ତାହା ଘର ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅଣ୍ଡା ସଦୃଶ ଦେଖାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହେଉଛି ତାର ରହିବାର ସ୍ଥାନ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ । ନ ବୁଝିଥିଲେ ଆଗକୁ ଗଲେ ସ୍ୱତଃ ବୁଝିଯିବେ, ଯଦି ଶୁଣୁଥିବେ ପୁଣି ଶୁଣିବା ଛାଡିଦେଲେ ତେବେ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାଲି ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଆସିଛ । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ବାବା ଆମକୁ ଏପରି ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କେହି ଆମଠାରୁ ଛଡାଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆକାଶ, ପୃଥିବୀ ଆଦି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଅଧିକାର ରହିବ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଦେଖ କ'ଣ କ'ଣ ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱାର୍ଥର ସାଥୀ । ସେଠାରେ ଏପରି ହେବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତା ସନ୍ତାନଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି— ଏହି ସବୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ କିଛି ତୁମକୁ ଦେଇ ଯାଉଛି, ଏଠାକୁ ଠିକ୍ ରୂପେ ସମ୍ଭାଳିବ । ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ କିଛି ଦେଉଛି । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଛ ଯେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର କରାଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଇବି । ବାବା କେତେ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାର ନାମ ହେଉଛି ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ଏହା ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ସେକେଣ୍ଡରେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ କେତେ ଦୂରଦର୍ଶୀ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଗଲଣି । ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଢୁଛୁ । ଆମେ ନିଜ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ତେବେ ସେଥିରେ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ କାହିଁକି ନ ପାଇବୁ । କମ୍ ପଦ କାହିଁକି ପାଇବୁ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପଦ ରହିଛି, ଢେର ଦାସ ଦାସୀ ରହିବେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁଖ ପାଇବେ । ସାଥିରେ ମହଲରେ ରହିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବେ । କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବେ । କେବଳ ନାମ ହିଁ ଦାସ ଦାସୀ ରହିବ । ରାଜା-ରାଣୀ ଯାହା ଖାଇବେ, ଦାସ-ଦାସୀ ମଧ୍ୟ ତାହା ଖାଇବେ । ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ତାହା ମିଳିବ ନାହିଁ, ଦାସ-ଦାସୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିବ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ରହିବେ । ତୁମେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏଠାକାର ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଦାସ-ଦାସୀ ଅଛନ୍ତି । ରାଜକୁମାରମାନଙ୍କର ସଭା ସମୟରେ, ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିବା ବେଳେ ଫୁଲରେ ସଜାଇ ହୋଇ ମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇ ବସିବେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ବଡ ଶୋଭନୀୟ ସଭା ଲାଗିଥାଏ । ସେଥିରେ ରାଣୀମାନେ ବସନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ପରଦା ପଛରେ ରହନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାଣଦାତା ସହିତ ଜୀବନଦାତା ମଧ୍ୟ କହୁଛ । ଘଡି ଘଡି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ମରିବାର ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେତେ ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । ସାମାନ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି କାଳେ ମରିଯିବି । ସେଠାରେ ଭୟର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବାରୁ କେତେ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ଅର୍ଥ ଯାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା । ବାପ-ଟିଚର-ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ଯାଦ କଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଠିକ୍ ଅଛ, ଯେତେ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବ, ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ବିକାରୀ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ । ଭାଇ-ଭାଇ ଭାବିଲେ ହିଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହେବ । ଭଉଣୀ-ଭାଇ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଛି-ଛି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆଖି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ

ଧୋକା ଦେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଭାଇ-ଭାଇକୁ ଦେଖ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର । ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି— ନିଜକୁ ଭାଇ ଭାଇ ଭାବ । ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ବିଷୟ ରହିଥାଏ ନା । କେତେକ ବିଷୟ ବହୁତ କଷ୍ଟକର ଥାଏ । ଏହା ପାଠପଢା । ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ବିଷୟ ରହିଛି— ତୁମେ କାହାର ନାମ-ରୂପରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ ଭାଇ ଭାବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଏତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ କେତେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମାୟା ନିଜର କରିନେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଫାରକତି (ନିଷ୍କୃତି) ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଡାଇଭର୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଛାଡପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିତା ଏବଂ ସନ୍ତାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍କୃତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟରେ ତ୍ୟାଗପତ୍ର ହୁଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ନିଷ୍କୃତି ଓ ଛାଡପତ୍ର ଦୁଇଟିଯାକ ମିଳୁଛି । ଭଲ ଭଲ କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗପତ୍ର ଦେଇ ରାବଣର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ ଅଟେ ନା । ମାୟା କ'ଣ କରି ନଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ବହୁତ କଠୋର ଅଟେ । ଗାୟନ ଅଛି ହାତୀକୁ କୁମ୍ଭୀର ଖାଇଲା । ବହୁତ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅଶୋଭନୀୟ ଆଚରଣ କରିବାରୁ ମାୟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବଶୀଭୂତ କରିଦେଉଛି । ମାୟା ଏପରି ଯେ କାହାକୁ କାହାକୁ ଏକଦମ୍ ଧରି ନେଉଛି । ଆଚ୍ଛା

ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେତେ ଶୁଣାଇବି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଅଲଫ । ମୁସଲମାନ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି— ସକାଳୁ ଉଠି ଅଲଫଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ଏହା ଶୋଇବାର ବେଳା ନୁହେଁ । ଏହି ଉପାୟରେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମ ସହିତ କେତେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । କେବେ ତୁମକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବେ ନାହିଁ । ଆସିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସୁଧାରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ । ସେପଟେ ଜମା ହୋଇ ଚାଲିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖ— ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ୟାଦ କରୁଛ, କେତେ ସେବା କରୁଛ । ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ନିଜର କ୍ଷତି ହେଉଥିବାର ଦେଖିଲେ ଖବରଦାର ହୋଇଯାନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତରର ଘାଟା ହୋଇଯାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ, ବୁଦ୍ଧିରେ ବିକାରୀ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାର ନାମ-ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଯେପରି ବାବା ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରି ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ଛାଡପତ୍ର ଦେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତ ବରଦାନକୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଫଳିଭୂତ କରୁଥିବା ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ବାପଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମୟ ସମୟରେ ଯେଉଁ ସବୁ ବରଦାନ ମିଳୁଛି ସେଗୁଡିକୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । କେବଳ ବରଦାନକୁ ଶୁଣି ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ ଯେ ଆଜି ବହୁତ ଭଲ ବରଦାନ ମିଳିଲା । ବରଦାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ବରଦାନ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇଥାଏ । ବରଦାନ ତ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ଅଟେ କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଫଳିଭୂତ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବରଦାନକୁ ବାରମ୍ବାର ସ୍ମୃତିର ପାଣି ଦିଅ । ବରଦାନର ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ଦିଅ ତେବେ ବରଦାନର ଫଳସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯାହାଙ୍କର ନଜର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବାବା ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମାୟାର ନଜର ଲାଗିପାରିବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****